

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΗΣ ΛΕΣΒΟΥ

Η
ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ
ΘΑΥΜΑΣΤΗ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

τῆς Αἰκατερίνης Λύτρα
γραφείσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν
παθοῦσαν καὶ οὐχὶ μαθοῦσαν τὰ θεῖα.

Ἐπιμέλεια: Φώτιος Ν. Κόντογλου.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 2017

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ
ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ
τῆς Αἰκατερίνης Λύτρα

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 2017

Δωρεά εύγνωμοσύνης

Τιμητική Έκδοσις
τῆς Ἀδελφότητος Ἁγίου Ραφαήλ
Ἄνω Σοῦλι Μαραθῶνος, 2017

Τηλ.: 22940-61151

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr

Ἰστοσελίδα: agiosrafael.gr

Ταχ. δ/νση: Ἀδελφότης Ἁγίου Ραφαήλ

Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 190 07, Μαραθῶνας

Με τὴν ἄδεια τῆς συγγραφέως

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Μ. ΡΩΜΑΝΟΣ Ε.Π.Ε.

Τηλ.: 210-9946244, e-mail: romtsiv@yahoo.gr

ISBN 960-91796-0-6

© **Αἰκατερίνη Π. Λύτρα**

Πάμφιλα Μυτιλήνης 81100

Τηλ. (22510)31.332 – 31.242

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΗΣ ΛΕΣΒΟΥ

Η
ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ
ΘΑΥΜΑΣΤΗ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

τῆς Αἰκατερίνης Λύτρα
γραφείσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν
παθοῦσαν καὶ οὐχὶ μαθοῦσαν τὰ θεῖα.

Ἐπιμέλεια: Φώτιος Ν. Κόντογλου.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 2017

**Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων
ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.**

Ἐν Λέσβῳ ἀθλήσαντες, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, αὐτὴν ἠγιάσατε, τῇ τῶν λειψάνων ἡμῶν, εὐρέσει μακάριοι.

Ὅθεν ἡμᾶς τιμῶμεν, Ραφαήλ θεοφόρε, ἅμα σὺν Νικολάῳ καὶ παρθένῳ Εἰρήνῃ, ὡς θείους ἡμῶν προστάτας, καὶ πρέσβεις πρὸς Κύριον.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Ραφαήλ, ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Καρυῶν ἐν Θερμῇ Μυτιλήνης, μετὰ τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ διακόνου, ἀσκήσαντος ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ, καὶ τῆς 12ετοῦς παιδίσκης Εἰρήνης, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα εὐρέθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1959 καὶ 1960, κατόπιν υπερφυῶν θαυμάτων, ὑπέστησαν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον καὶ ἔλαβον τὸν ἀμάραντον στέφανον κατὰ τὸ ἔτος 1463, τὴν 9ην Ἀπριλίου, Λαμπροεπίτην.

Ἐκτενῆ ἀφήγησιν περὶ τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῶν θὰ εὑρη ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον «Σημεῖον Μέγα, ἡγουν τὰ θαύματα τῆς Θεομητῆς» (σελ. 256) ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ἀστήρ», Λυκούργου 10, Ἀθήναι.

Ἡ ἀνακαινισθεῖσα τῷ πνεύματι
καὶ ἐνδυθεῖσα τὸν «καινὸν ἄνθρωπον»

Αἰκατερίνη Π. Λύτρα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1959, ἤρχισαν νὰ γίνωνται εἰς τὸ χωρίον Θεορμὴ τῆς Μυτιλήνης, ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον λεγόμενον Καρυαί, κάποια ὑπερφυσικὰ σημεῖα. Εἰς αὐτὸν τὸν λόφον, μετὰ καιρὸν, κατόπιν ἀπὸ ἀνασκαφῆν, εὐρέθη καταχωσμένον ἀρχαῖον Μοναστήριον τῶν βυζαντινῶν χρόνων, τιμώμενον εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας.

Κατὰ τὸ 1959 εὐρέθησαν τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ, ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1454 μέχρι τοῦ 1462, ὅποτε οἱ Τοῦρκοι ἐκυρίευσαν τὴν Λέσβον ἀπὸ τοὺς Γενοβέζους. Τότε συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ ἅγιος Ραφαήλ, ὑπέστη σκληρὰ μαρτύρια, καὶ τέλος ἀπεκεφαλίσθη μὲ πριόνι ἀπὸ τὸ στόμα. Διὰ τοῦτο, ὁ ἅγιος οὗτος εἶναι μεγαλομάρτυς, καὶ ἔχει μεγάλην παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἐπιτελεῖ δὲ καθημερινῶς θαύματα καὶ θεραπείας πολλάς.

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ραφαήλ, εὐρέθη, κατὰ θαυμαστὸν τρόπον, κατόπιν ἐνυπνίων πολλῶν εὐσεβῶν γυναικῶν, τὸ λείψανον ἑνὸς ἄλλου ἁγίου, ὀνόματι Νικολάου, ὁ ὁποῖος ἦτο διάκονος καὶ μαθητῆς τοῦ ἁγίου Ραφαήλ. Οὗτος ἐμαρτύρησεν μαζί μὲ τὸν ἡγούμενον.

Τὰ ἅγια λείψανα τῶν δύο νεοφανῶν Ἁγίων, ἐτέθησαν μέσα εἰς κιβώτια, καί, κατ' ἀρχὰς ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν ποῦ ἐκτίσθη ἐπάνω εἰς τὸν λόφον τῶν Καρυῶν. Κατόπιν ὁμως, διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀνασκαφή, κατ' ἐντολὴν τῶν Ἁγίων μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου τῆς Θεομῆς, τιμωμένην εἰς μνήμην τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Ἀπὸ τοῦ 1959 μέχρι σήμερον, μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, βλέπουν ἐνύπνια παράδοξα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται ζωντανοὶ οἱ Ἅγιοι, καὶ διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν των καὶ τῆς Μονῆς, τὰ μαρτύριά των, πολλὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἄγνωστα, ὁμιλοῦν περὶ προσώπων τὰ ὁποῖα ἔζησαν πρὶν ἀπὸ 500 ἔτη, ὑποδεικνύουν τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν ἄγιοι εἰκόνες χωμένες εἰς τὴν γῆν, καθὼς καὶ ἄλλα ἱερὰ κειμήλια. Πολλὰ πρόσωπα βλέπουν τοὺς Ἁγίους ὀφθαλμοφανῶς, εἰς τὸν ξύπνον τους, πολλάκις ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, καὶ τοὺς προλέγουν πολλὰ γεγονότα, παρακινοῦντες τὸν λαὸν εἰς μετάνοιαν καὶ πίστιν, «διὰ νὰ μὴ μείνουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος», ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι.

Μὲ τὰ ἐνύπνια καὶ μὲ τὰς ὁράσεις, τὰς ὁποίας εἶδαν μέχρι σήμερον καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ βλέπουν διάφοροι ἄνθρωποι, ἀπεκαλύφθη μία ἀπίστευτη ἱστορία, μὲ ὅλας τὰς δραματικὰς λεπτομερείας της. Οὕτω μανθάνομεν ὅτι εἰς τὰς Καρυὰς ἐμαρτύρησαν, μετὰ τῶν Ἁγίων, ὁ προεστὸς τῆς Θεομῆς Βασίλειος, ὁ διδάσκαλος Θεόδωρος, σφαιγιασθέντες, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ προεστοῦ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἐκάη ζωντανὴ μέσα εἰς ἓνα πιθάρι, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ προεστοῦ Ἑλένη, ὁ μοναχὸς Σταῦρος, ὁ νέος Ἀκίνδυνος, καὶ ἄλλοι. Ὁ ἅγιος Ραφαὴλ εἶπεν ὅτι ὁ λόφος τῶν Καρυῶν εἶναι ὁ δεῦτερος Γολγοθᾶς, καὶ ὅτι θὰ κατασταθεῖ

μέγα προσκύνημα τῆς Χριστιανοσύνης. Ὁ ἴδιος εἶπεν ὅτι τὰ ὄνειρα ποῦ βλέπουν, δὲν εἶναι ὄνειρα, ἀλλὰ μυστήρια.

Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ, ἐκτὸς τῆς μεγάλης χάριτος τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Κύριον, ἐξ αἰτίας τῶν ἀνεκδιηγῆτων μαρτυριῶν τὰ ὁποῖα ἐτράβηξε διὰ τὸ πανάγιον ὄνομά Του, ἔλαβε πλουσίαν καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, εἶναι δὲ πολλὰ αἱ ἰάσεις τὰς ὁποίας ἐπιτελεῖ μέχρι σήμερον, ὅπως δὲ λέγει πάλιν ὁ ἴδιος, θὰ θεραπεύσει μέγα πλῆθος πιστῶν, ἰδίως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου των, ἢ ὁποῖα εἶναι ἡ Λαμπροτρίτη.

Αἱ ἐμφανίσεις τῶν Ἁγίων καὶ τὰ ἐνύπνια εἶναι ἀκαταμέτρητα. Ἡ πλήρης ἱστορία τῶν μεγάλων τούτων Ἁγίων, ἢ εὔρεσις τῶν ἁγίων λειψάνων των, αἱ θεραπείαι τὰς ὁποίας ἐπετέλεσαν, τὸ πλῆθος τῶν ἐνυπνίων καὶ ὁραμάτων, τὰ μεγάλα θαύματά των, ἐκτίθενται μὲ κάθε λεπτομέρειαν εἰς τὸ βιβλίον, «Σημεῖον Μέγα».

Ὁ αναγνώστης θὰ μείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὰ ὑπερφυᾶ αὐτὰ σημεῖα, καὶ θὰ δοξάσει τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος, ἐν τῇ μεγάλῃ εὐσπλαχνίᾳ Του, ἐφανέρωσε τοὺς Ἁγίους τῶν Καρυῶν διὰ νὰ ἐλκύσει πρὸς ἑαυτὸν τὸν παραπαίοντα καὶ πλανημένον ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ πονηροῦ καιροῦ, καὶ νὰ τοῦ ὑποδείξει τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας. Διότι τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα ποῦ γίνονται εἰς τὰς Καρυὰς σήμερον, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον συγκλονιστικὰ καὶ συνταρακτικὰ ἀνάμεσα εἰς ὅσα ἔγιναν εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Δὲν εἶναι μόνον καταπληκτικά, ἀλλὰ καὶ εἰς μέγαν ἀριθμόν, καθημερινά, ἀλλεπάλληλα. Ἡ κραταιὰ δύναμις τοῦ Θεοῦ φανερῶνεται εἰς αὐτὸν τὸν ἡγιασμένον λόφον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ συντρίβει τὴν πλέον πείσμονα ἀπιστίαν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν θαυμάτων συγκαταλέγεται καὶ

ἡ μεταστροφή πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Χριστὸν τῆς Αἰκατερίνης Λύτρα, ἀπὸ τὸ χωρίον Πάμφιλα τῆς Λέσβου. Ἡ ὁποία, ἐνῶ προηγουμένως διῆγε κοσμικὴν ζωὴν, ὑπέστη, διὰ τοῦ ἀγίου Ραφαήλ, «τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν», ἤτοι τὴν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσιν καὶ τελείαν ἀλλαγὴν τοῦ φρονήματός της, καὶ τὴν προσκόλλησίν της εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς «τὴν στενὴν ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ζωὴν».

Ἡ ἰδία, καλύτερον παντός ἄλλου, ἀφηγεῖται κατωτέρω τὴν χάριν ποὺ εὔρεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιόν Του, νὰ τὴν ἐκλέξει ὡς ὄργανον σωτηρίας δι' ὅσους θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ ἀνοίξουν τὰς καρδίας των διὰ νὰ εἰσέλθει μέσα τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἄνωθεν ἡ μακαρία αὕτη Αἰκατερίνη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Φεβρουαρίου 1962
Φ. Κόντογλου

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

**τῶν ξένων καὶ ὑπερφυῶν σημείων,
ένυπνίων τε καὶ ὄραμάτων, τῶν ὁποίων ἠξιώθη
ἡ Αἰκατερίνη Λύτρα, ἐκ Παμφίλων τῆς Λέσβου.**

Κατὰ τὸν Μάϊον 1960, ἡ Μαρία Μπαλαμπάνη ἀπὸ τὸ χωρίον Πάμφιλα τῆς Μυτιλήνης, διαμένουσα ὅμως εἰς τοὺς Πύργους τῆς Θεσμῆς, εἶδε τὸ ἀκόλουθον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐξέθεσε μὲ τὰ ἐξῆς λόγια, γραπτῶς:

«Ὀνειρεύθηκα ὅτι βρισκόμουν μέσα στὰ Πάμφιλα, καὶ βλέπω δυὸ παλληκάρια, μιὰ κοπέλλα, καὶ ἓναν καλόγηρον. Εἶχαν μπροστά τους ἓνα κασσελάκι μὲ φάρμακα, καμωμένα ἀπὸ βότανα. Εἶχαν ἐπίσης πολλὰ χαρτιὰ μπροστά τους μὲ γράμματα.

»Τοὺς ρώτησα τί εἶναι αὐτά, καὶ μοῦ εἶπαν: «Εἶναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ θὰ γιατρέψωμε». Τοὺς λέγω τότε: «Δῶστε καὶ σὲ μένα ἓνα φάρμακο». Μοῦ

λέγει ὁ καλόγερος: «Ἐσὺ δὲν εἶσαι γραμμένη, γιατί δὲν ἔχεις τίποτα. Μόνον πές μας, τὸν γνωρίζεις τὸν Παναγιώτη τὸν Λύτρα καὶ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Στρατῆ;». Τοὺς λέγω: «Ναί». Τότε, μοῦ λέγει: «Νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Παναγιώτη νὰ τοῦ πεῖς ν' ἀνεβεῖ στὶς Καρυὲς νὰ προσκυνήσει καὶ θὰ γιατρευτεῖ».

»Πράγματι πῆγα στὸ σπίτι του καὶ εἶπα τὸ ὄνειρό μου. Ἀνέβηκε στὶς Καρυὲς καὶ προσκύνησε. Τώρα, ὅπως μαθαίνω, εἶναι ἐντελῶς καλά».

Ἡ Αἰκατερίνη Λύτρα ὅμως ἐφοβήθη μήπως δὲν ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ὁ σύζυγός της, καὶ διὰ τοῦτο ἐφανερώθησαν εἰς αὐτὴν οἱ Ἅγιοι τῶν Καρυῶν, διὰ νὰ τὴν στηριξοῦν εἰς τὴν πίστιν. Ἴδου, πῶς περιγράφει ἡ ἰδία τὴν ὀπτασίαν ποὺ εἶδεν:

«Ἐπήγαμεν καὶ προσκυνήσαμε στὶς Καρυές, κι ὁ Παναγιώτης ἔγινε ἀπὸ τότε ἐντελῶς καλά. Ἦταν κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα. Εἶχαν μείνει ὅμως μερικὰ χάπια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔπαιρνε τὸν καιρὸ ποὺ πονοῦσε τὸ στομάχι του, καὶ πότε-πότε τοῦ ἔδιναν κανένα».

»Ἐνα βράδυ, στὶς **16 Σεπτεμβρίου**, στὴν ἐξοχὴ ποὺ μέναμε, στὸ ἀμπέλι μας, ἐκεῖ ποὺ ἐτοίμαζα τὸ τραπέζι μέσα στὴν κουζίνα, βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρο δυὸ σκιές, καὶ ξαφνικὰ ἀκούγω ἕναν θόρυβο μέσα στὴ ντουλάπα. Γυρίζω ἐκπληκτῆ καὶ βλέπω μιὰ πεταλούδα. Λέγω μέσα μου: «Ἡ πεταλούδα ἔκανε τόσον θόρυβο;».

» Ἀμέσως ἦλθε κάποια δύναμις μέσα μου, καὶ βλέπω μεγάλη λάμψη μέσα στὸ δωμάτιο. Μέσα στὴ λάμψη ξεχώριζαν δυὸ σκιές, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξακριβώσω ποιοὶ ἦταν.

» Ἐνῶ φώναζα τὸν ἄνδρα μου τρομαγμένη, ἀκούω μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε μέσ' ἀπὸ τὴ λάμψη, καὶ ἔλεγε: «*Σήκω νὰ βάλεις στὴ θέση του τὸ εἰκόنيσμα μου*». (Εἶχα πάρει ἓνα τυπωμένο εἰκόνισμα τῶν Ἁγίων, καὶ τὸ εἶχα βάλει προσωρινῶς στὴ ντουλάπα).

» Ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε: «*Νὰ μὴν φοβᾶσαι γιὰ τὰ παιδιὰ σου. Ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι, καὶ ἐδῶ κάθομαι. Τὰ χάπια ποὺ ἔχεις, νὰ τὰ πετάξεις πολὺ μακριά*».

» Ἐγὼ τότε, παγωμένη ἀπὸ τὸν φόβο μου, εἶπα μέσα μου: «*Πῶς νὰ τὸ πῶ στὴ μάνα μου τοῦτο ποὺ βλέπω; Μὴν εἶναι κακιὰ ὥρα;*». Ἀλλὰ ἀκούγω ἀμέσως τὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε: «*Μὴν ὀλιγοπιστεῖς! Μὴν ὀλιγοπιστεῖς! Θὰ τὸ λὲς παντοῦ*».

» Ἐκανα τὸν σταυρὸ μου, θύμισσα, καὶ ἀκούγω πάλι τὴ φωνὴ νὰ λέγει: «*Ὅλο λὲς νὰ τὸ γράψεις στὸν Ἀποστόλη καὶ δὲν τὸ κάνεις. Τί φοβήθηκες; Μὴ φτωχύνει; Ἐγὼ θὰ πάγω στὸν Ἀποστόλη*». (*)

(*) (Ὁ Ἀπόστολος εἶναι ὁ υἱὸς τῆς Αἰκατερίνης, ὅστις εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς τὸ Γιοχάνεσμπουργκ τῆς Νοτ. Ἀφρικής.)

»Τότε ἐγώ, σὰν νὰ πῆρα κάποιο θάρρος, καὶ εἶπα: «Θέλω νὰ σὲ δῶ, Ἅγιε Ραφαήλ». Μοῦ λέγει τότε: «Θὰ μὲ ἀκοῦς, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ δεῖς. Οἱ τρεῖς παπάδες ποὺ εἶδες στὴν ἀγρυπνία, ὁ πρῶτος ἡμῶν ἐγώ. Κι αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι καὶ λές «Θέλω τοῦτο, θέλω ἐκεῖνο», νὰ μὴν τὸ λές. Ἀλλά, ὅπως ἔχεις ἐσὺ καὶ τρῶς, νὰ δίνεις κάθε μέρα σ' ἓναν πτωχὸν νὰ τρώγει. Τὸ ἀκοῦς;». Αὐτὸ τὸ εἶπε πολλές φορές.

»Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μέσα στὴ λάμψη ξεχώρισα τὸν ἅγιον Νικόλαον, καί, ἀπότομα, ἔσβησε ἡ λάμψις, χάθηκε καὶ ἡ φωνή. Ἡ λάμψις αὐτὴ ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ ἐνῶ βρισκόμουν στὸ σπίτι μου, φεγγοβολοῦσε ὅλο, σὰν νὰ βρισκόμουν σὲ ἄλλο μέρος, πολὺ λαμπερό.

»Γιὰ τὸν Ἀποστόλη ποὺ εἶπε πῶς δὲν τοῦ γράφω, εἶναι γυιὸς μου, καὶ μένει στὸ ἐξωτερικό. Ὅταν γιάτρεψαν οἱ Ἅγιοι τὸν ἄνδρα μου, ἔλεγα νὰ τοῦγραφα, καὶ μάλιστα νὰ τοῦγραφα νὰ ἔστελνε καὶ χρήματα γιὰ τὴν ἀνασκαφή, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανα.

»Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τοὺς τρεῖς παπάδες τῆς ἀγρυπνίας, πράγματι, ἐνῶ ἦσαν δύο, ἐγὼ ἔβλεπα, ἀρκετὴν ὥρα, καὶ τρίτον παπᾶ, ἀλλὰ ξαφνικά, τὸν ἔχασα. Τότε κατάλαβα ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ ντράπηκα νὰ τὸ πῶ, γιὰ νὰ μὴ μὲ κοροϊδεύουν».

Αὐτὰ ἔγιναν τὸν **Σεπτέμβριον τοῦ 1961**. Κατὰ

τὸν Ὀκτώβριον συνέβησαν τὰ ἐκπληκτικὰ γεγονότα
τὰ ὅποια ἀφηγεῖται ἡ Αἰκατερίνη εἰς τὰς σελίδας
ποῦ ἀκολουθοῦν.

«ΑΠΕΚΛΥΣΑΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΔΥΣΑΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ...»

Μετὰ τὸ πρῶτο μου ὄραμα, ἔνοιωθα ἀπερίγραπτη χαρὰ στὴν καρδιά μου, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ παντοῦ αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα ποῦ εἶδα, γιατί φοβόμουν μὴν σχολιάζουν οἱ ἄπιστοι. Ὅσο ὅμως περνοῦσαν οἱ μέρες, ἔνοιωθα τύψεις μέσα μου γιατί δὲν ἔλεγα αὐτὸ ποῦ ὁ θαυματουργὸς ἅγιος Ραφαὴλ μὲ ἀξίωσε νὰ ἰδῶ. Μεγαλύτερες ἀκόμη τύψεις αἰσθανόμουν ὅσο ἔβλεπα τὸν ἄνδρα μου νὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ, χωρὶς καμμίαν πλέον ἐνόχλησιν στὸ στομάχι του. Κι αὐτὸ τὸ χρεωστοῦσε εἰς τὴν θαυματουργικὴν χάριν τῶν Ἁγίων Ραφαὴλ καὶ Νικολάου. Ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ κατανικήσω τοὺς δισταγμούς μου, καὶ εἶπα παντοῦ τὸ θαῦμα ποῦ εἶδα.

»**Κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου**, ἓνα βράδυ, ἀνέβηκα ν' ἀνάψω τὸ κανδηλάκι στὰ εἰκονίσματα, καὶ νὰ κά-

νω τὴν προσευχή μου. Τὴν ὥρα ποὺ προσευχόμεον βλέπω ξαφνικὰ ἓνα λαμπερὸ φῶς στὰ εἰκονίσματα καὶ ἀκούγω μιὰ φωνὴ νὰ λέη: «Σὲ διάλεξα ἀπὸ 400 οἰκογένειες». Ἐγὼ ἔμεινα ἄφωνη αὐτὴ τὴν στιγμή ἀπὸ τὸν φόβο μου, κι ἔφυγα ἀμέσως, κατέβηκα στὴν τραπεζαρία ὅπου ἦταν ὁ ἄνδρας μου, ἀλλὰ ἡ ἴδια φωνὴ λὲς καὶ μ' ἀκολούθησε. Τὴν ξανακούγω νὰ λέγῃ: «Δὲν ἔπρεπε νὰ κατεβῆς κάτω, ἀλλὰ ν' ἀνεβῆ ὁ Παναγιώτης ἐπάνω». (Ὅπως ἐπληροφορηθήκαμε μετὰ, τὸ χωριὸ μας ἔχει 400 οἰκογένειες).

»Ἐπειτα ἀπὸ μία ἐβδομάδα, μία Κυριακὴ πρωΐ, ἐγὼ, λόγῳ ἀδιαθεσίας, δὲν πῆγα στὴν ἐκκλησία. Ἄναψα τὸ κανδηλάκι, θυμίασα, κι ἔκανα τὴν προσευχή μου. Ἀλλὰ περίεργο, εἶδα ξαφνικὰ τὸ σπίτι μου νὰ λάμπη ὀλόκληρο ἀπὸ ἓνα ἀνεξήγητο φῶς. Συγχρόνως ὅμως ἔνοιωσα μία χαρὰ μέσα μου πάρα πολὺ μεγάλη, ποὺ ποτέ μου δὲν τὴν εἶχα αισθανθεῖ. Γονάτισα τότε μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι, ἄνοιξα τὰ χέρια μου σὰν νᾶθελα ν' ἀγκαλιάσω ὅλον τὸν κόσμο, καὶ ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι, καὶ νὰ λέγω: «Ἅγιε Ραφαήλ, γιάτρευσε τὰ ἄρρωστα παιδάκια, βοήθησε ὅλον τὸν κόσμο, καὶ συγχώρεσε κι ἐμένα τὴν ἁμαρτωλή...». Ξαφνικὰ βλέπω στὸ εἰκονοστάσι μία μεγάλη λάμπιν, ὅπως ἀκριβῶς κάνει ὁ κεραυνὸς ὅταν πέφτει, κι ἀκούγω πάλι τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ

νὰ λήη: «Περίμενε μέχρι νὰ ῥθῆ ὁ Παναγιώτης». Ἐδείλιασα, ἀλλὰ δὲν διέκοψα τὴν προσευχή μου, τὴν συνέχισα ἕως ὅτου ἦρθε ὁ ἄνδρας μου ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Τότε τοῦ διηγήθηκα τὸ ὅ,τι μοῦ συνέβη μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια μου. Ἐκεῖνος ἔμεινε ἔκπληκτος καὶ μοῦ εἶπε: «Αἰκατερίνη, μὴν λὲς τίποτα πουθενά, γιὰ νὰ μὴν σχολιάζουν οἱ ἄπιστοι».

»Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, μοῦ εἶπε νὰ πᾶμε στὸ σινεμὰ στὴ Μυτιλήνη. Ἐγὼ ἔνοιωσα τὴν ἐπιθυμία ν' ἀρνηθῶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσαρροστήσω ἐδέχθηκα, καὶ πήγαμε. Περίεργο ὁμως, δὲν μοῦ προξένησε τὴ χαρὰ ποὺ μοῦ προξενούσε ἄλλοτε. Μᾶλλον λύπη αἰσθάνθηκα μέσα μου, καὶ τὸ εἶπα στὴν ἀδελφή μου Ἀγλαΐα, ὅταν μετὰ πήγαμε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε εἰς τὸ σπίτι της στὴ Μυτιλήνη. Ἐκεῖνη ὁμως χαμογελώντας μοῦ εἶπε: «Στὰ νεῦρα σου θᾶσαι, Αἰκατερίνη». Δὲν τῆς ἀπήντησα. Πῶς νὰ τῆς ἐξηγοῦσα τὴν ἀλλαγὴ ποὺ αἰσθανόμουν μέσα μου;

»Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφα γράμμα εἰς τὸν γιό μου Ἀπόστολο στὸ Γιοχάνεσμπουργκ, ἄκουσα κτυπήματα στὴν πόρτα. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή, τοῦ ἐξιστοροῦσα τὸ ὅ,τι μοῦ συνέβαινε μὲ τὸν Ἅγιον Ραφαήλ. Λέγω στὸν ἄνδρα μου: «Παναγιώτη σὲ παρακαλῶ πήγαινε νὰ ἰδῆς ποιὸς εἶναι». Ὁ Παναγιώτης πήγε πράγματι, ἀλλὰ

τὴν ἴδια στιγμή ἐγὼ ἔνοιωσα μία δύναμη σὰν σεισμὸ νὰ κουνᾷ τὸ σπίτι μου καὶ βλέπω σὰν σκιᾶς νὰ περνοῦν καὶ νὰ φεύγουν 7 παλληκάρια. Ἀμέσως ἔνοιωσα νὰ μὲ καταλαμβάνη τέτοια συγκίνηση, ποῦ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεχίσω τὸ γράψιμο. Ἄκουγα ὁμως καθαρὰ τὰ βήματα τῶν 7 παλληκαριῶν ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ὁ Παναγιώτης μὴ βλέποντας κανέναν εἰς τὴν πόρτα ποῦ ἀκούσθηκαν τὰ κτυπήματα, κι ἀκούγοντας ἐμένα νὰ τοῦ λέγω ὅτι εἶδα 7 παλληκάρια ποῦ ἀπομακρυνόταν, μοῦ εἶπε στεναχωρημένος: «Αἰκατερίνη, τί λόγια εἶναι αὐτὰ ποῦ λές; Μὴν τὰ πῆς πουθενά, γιατί θὰ ποῦνε πὼς κάτι ἔπαθες». Ἐγὼ ἠ καὶ ἐμὲν στεναχωρέθηκα πάρα πολὺ καὶ σκεπτόμουν νὰ μὴν τοῦ ξανάλεγα τίποτα γιὰ νὰ μὴν τὸν στενοχωρῶ. Μάλιστα μίαν ἡμέρα, τὴν ὥρα ποῦ σκούπιζα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, πέρασε μία γνωστή μου κυρία ἀπὸ τὸν Ἀφάλωνα καὶ μὲ ρώτησε, ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ ἔμαθε ὅτι ἄκουσα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ραφαήλ. Ἐγὼ βλέποντας νὰ ἔρχεται ὁ Παναγιώτης ἐδίστασα νὰ μιλήσω καὶ τῆς εἶπα: «Περίμενε νὰ μπῆ μέσα ὁ ἄνδρας μου καὶ θὰ σοῦ πῶ».

»Πράγματι μόλις μπῆκε, τῆς τᾶπα ἐν συντομίᾳ καὶ μπῆκα κι ἐγὼ μέσα. Ὅταν τελείωσα τὶς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ, πῆρα τὸ πλεκτό μου καὶ κάθισα στὴ βερά-

να. Δὲν πέρασαν 5 λεπτά καὶ καθὼς ἤμουν σκυμμένη στὸ πλεκτό, βλέπω νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου δύο μαῦρες σκιές, δηλ. δύο καλόγηροι μὲ μαῦρα ράσα. Συγκίνησις μὲ κατέλαβε, ἔνοιωσα κάτι σὰν μούδιασμα σ' ὀλόκληρο τὸ σῶμα μου, σηκώθηκα σὰν ναρκωμένη, καὶ ἀμίλητα μπῆκα μέσα, μὰ ἀκούγω τὴν ἴδια φωνή, ποὺ θαρρεῖς πὼς ἀντηχοῦσε μέσα σ' ὅλο τὸ σῶμα μου: «Πῆς στὸν Παναγιώτη ποὺ πηγαίνει στὴ Μυτιλήνη νὰ σοῦ πάρῃ μία λαμπάδα νὰ μοῦ ἀνάψῃς». Ἐγὼ ποῦ νὰ τολμήσω νὰ πῶ τίποτα!... Δὲν ἔβγαλα μιλιὰ. Ἀγόρασα δύο λαμπάδες μικρὲς ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ μαγαζάκι καὶ πῆγα νὰ τὶς ἀνάψω στὸ εἰκονοστάσι. Βλέποντας ὅμως πάλι τὸν Παναγιώτη δίστασα. Ἐμεινα ἀναποφάσιστη, μὰ ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἀκούγεται νὰ μοῦ λέῃ: «Μὴν ἀποφεύγῃς τὸν Παναγιώτη, θὰ εἶναι μπροστά». Τότε ἐγὼ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ διηγήθηκα ὅλα, τοὺς δισταγμοὺς μου πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου ποὺ ἄκουσα. Ἐκεῖνος συγκινήθηκε πολὺ καὶ μοῦ εἶπε: «Γιατί φοβᾶσαι νὰ μοῦ τὸ πῆς, Αἰκατερίνη; Νὰ μιλᾷς ἐλεύθερα, ἐφ' ὅσον αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου». Ἐνοιωσα τότε ἓνα ξαλάφρωμα μεγάλο στὴν καρδιά μου.

»Τὶς ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν προσευχόμεουν πολὺ, κι ἔλεγα μάλιστα: «Ἅγιε Ραφαήλ, ἃς ἦταν νὰ σ' ἔβλεπα καθαρὰ σὰν ἄνθρωπο!». Μία ἡμέρα, κατὰ

τὰ μέσα **Νοεμβρίου**, εἶχα πάει στὸ κτῆμα μας. Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινα στὴν αὐλή, χωρὶς νὰ ἔχω τίποτα στὸ νοῦ μου, βλέπω ἀνάμεσα στὰ χρυσάνθεμα ἕναν ὠραῖον ἄνθρωπο μὲ ἄμφια χρώματος βυσσινί, καὶ κάλυμμα στὸ κεφάλι. Καθὼς τὸν κοίταξα ἔκπληκτη, μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε τὴ μορφὴ τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ εἶπα μέσα μου: «Ὁ πατέρας μου μὲ ἄμφια, πῶς εἶναι δυνατόν;». Ὁ ἄγνωστος μὲ κοίταξε κατάματα, εἶδα τὰ ὠραῖα μάτια του, κι ἀμέσως ἔξαφανίσθηκε σὰν ἀέρας.

»Τότε κατάλαβα ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ κι αἰσθάνθηκα τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Το ὄραμά μου αὐτὸ τὸ εἶπα εἰς ὄλους τοὺς δικούς μου, καὶ ὁ ἄνδρας μου μοῦ εἶπε: «Νά ποὺ ἐγινε ἡ ἐπιθυμία σου νὰ τὸν ἰδῆς».

»Τὴν ἴδια νύχτα, μόλις πλάγιασα νὰ κοιμηθῶ, πρὶν μὲ πάρη ὁ ὕπνος, βλέπω ξαφνικὰ μπροστά μου ἕναν καλόγηρο μὲ μαῦρο ράσο, καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν κομμένο ἀπὸ τὸ στόμα κι ἐπάνω. «Παναγία μου», φώναξα τρομαγμένη, γιατί κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἦταν ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ. Ἀμέσως τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου.

»**Στὶς 13 Δεκεμβρίου** ἐνῶ καθόμουν στὸν καναπέ μόνη μου, ξαφνικὰ αἰσθάνθηκα μία δύναμη νὰ μοῦ φέρη ἕνα μούδιασμα στὸ σῶμα μου ὀλόκληρο,

ποῦ μοῦ φαινόταν σὰν νᾶγινε βαρὺ, σὰν ναρκωμένο. Δύο ἄνθρωποι μὲ μαῦρα ράσα πέρασαν ξαφνικὰ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, καὶ δύο δυνατὰ χέρια ἔνοιωσα νὰ μὲ πιάνουν ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἐνῶ μία φωνή, ἡ γνώριμή μου φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, μοῦ εἶπε: «*Αἰκατερίνη, τρεῖς μέρες θᾶσαι σὲ νάρκη*».

»Πράγματι τὴν ἴδια στιγμή αἰσθάνθηκα τὸ σῶμα μου νὰ γίνεται τόσο βαρὺ, σχεδὸν ἀκίνητο, πραγματικὰ ναρκωμένο. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ κινηθῶ.

»Αἰσθανόμουν πὼς βρισκόμουν μέσα στὸ δωμάτιό μου, καταλάβαινα ποιοί ἦταν γύρω μου, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως μοῦ φαινόταν πὼς βρισκόμουν σ' ἄλλους κόσμους. Ἔνοιωσα πάλι τὰ χέρια τοῦ Ἁγίου νὰ πιέζουν γιὰ μιὰ στιγμή τὸ στομάχι μου καὶ τὸ στήθος μου σὰν κάτι νὰ βγῆκε ἀπὸ μέσα μου, κι ἔνοιωθα νὰ λάμπη κάτι μέσα μου, μία μεγάλη λάμψις, σὰν νὰ ἔλαμπε ὅλος ὁ ἐσωτερικός μου κόσμος. Καὶ τὸ ἔλεγα αὐτὸ μέσα στὴ νάρκη μου, καὶ τὸ ἄκουσαν ὅλοι οἱ δικοί μου. Ἐγὼ δὲ ἐξακολουθοῦσα ν' ἀκούγω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: «*Μὴν μπαίνουν πολλοὶ μέσα στὸ δωμάτιο. Ὀλίγον ὁ Παναγιώτης καὶ ὀλίγον ἡ μητέρα σου*».

»Ἐπειτα ἡ φωνὴ του ξανᾶπε: «*Πὲς στὴν Ἀγλαΐα ὅτι στοὺς πιστοὺς νεῦρα καὶ καρδιὲς δὲν ὑπάρχουν. Μὴν ξεχνᾷ ὅτι στὶς Καρυὲς ἐγὼ τὴν ἄρπαξα καὶ τὴν*

ἐπέταξα μέσα στο Ἁγίασμα». (Σημειώστε ὅτι τὸ καλοκαίρι ἡ ἀδελφή μου Ἀγλαΐα εἶχε πάει στὶς Καρυνές, μὲ κάποια ἀμφιβολία μέσα της —ὅπως μᾶς εἶπε— καὶ ξαφνικὰ ἐνῶ στεκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν στοὰ τοῦ Ἁγιάσματος, ἔπεσε μέσα ἀπὸ ὕψος 7-8 μέτρων, σὰν κάποιος νὰ τὴν ἄρπαξε καὶ νὰ τὴν πέταξε μέσα, χωρὶς ὅμως νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτα, παρ' ὅλο —καθὼς λέει— πού ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι). Ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἐξακολουθεῖ: «Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ εἶναι λίγο δύσκολος γιὰ σᾶς, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ θέλησιν, καὶ τὴν ταπεινώσιν, θὰ προχωρήσετε. Διαλέχθηκες καὶ θὰ ὑψωθῆς».

»Τὴν ἐπομένῃ, **14 τοῦ μηνός**, ἡμέρα Πέμπτη, τὸ πρωὶ ὅταν ξύπνησα, νόμισα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ σηκωθῶ καὶ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἀλλὰ μόλις ἔκανα νὰ κινηθῶ, αἰσθάνθηκα τὸ σῶμα μου ἀκίνητο καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἀκούσθηκε στ' αὐτιά μου: «Πέσε εἰς τὴν νάρκην σου, καὶ τὸ Σάββατο θὰ σηκωθῆς. Πές στὸν πατέρα σου ὅτι ἡ κόρη του ἄρρωστη δὲν εἶναι. Ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ Σάββατο θὰ τὴν ἰδῆ». (Αὐτὸ μοῦ τῶπε ὁ Ἅγιος, γιὰτὶ ὅπως μοῦ εἶπαν ἔπειτα, ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ ἀνήσυχος διὰ τὴν κατάστασίν μου, καὶ ἤθελε νὰ μὲ πάῃ σὲ γιατροὺς νομίζοντας ὅτι εἶχα ἀρρωστήσει).

» Ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς μεγάλης νάρκης μου, ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μου μιλοῦσε κάθε τόσο, ἔνοιωθα τὴν παρουσίαν του μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ μία λάμψις φώτιζε τὸ δωμάτιο κάθε τόσο, μία λάμψις ὠραία τὴν ὁποίαν εἶδαν πολλοί, καὶ ὁ ἄνδρας μου, καὶ οἱ δικοί μου, καὶ διάφοροι ξένοι ἀκόμη ποὺ ἐτύγγανε νὰ βρίσκονται κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μέσα στὸ δωμάτιον, γιὰ παρακολουθοῦσαν ὅλοι μὲ ἐνδιαφέρον τὴν κατάστασίν μου. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς νάρκης μου ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μου εἶπε: «*Μέχρι τὰ Χριστούγεννα θὰ μείνης νηστική. Θὰ κοινωνήσης τρεῖς φορές*». Ἐπειτα ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν ζωὴν του καὶ νὰ λέη: «*Ἀπὸ παιδὶ ἀγαποῦσα πολὺ τὰς σπουδάς, δὲν μπόρεσα νὰ τὰς συνεχίσω γιὰτὶ οἰκονομικῶς δὲν στεκόμουν καλά, καὶ πῆγα σὲ Μοναστήρι. Ἀπὸ τὴν καλὴ διαγωγή μου μ' ἐχειροτόνησαν στὴν ἀρχὴ διάκονον*».

» Ἐπειτα ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ μαρτύριά του: «*Ὅταν ἔφθασαν οἱ ἄπιστοι στὸ Μοναστήρι τῶν Καρυῶν, ὑπέφερα φρικτὰ βασανιστήρια. Μὲ πυρωμένες λόγχες τρυποῦσαν τὶς σάρκες μου, τὰ μάτια μου, τὸ κορμί μου. (Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἔβλεπα μπροστά μου τὶς λόγχες αὐτὲς ποὺ ἦταν ἀγκαθωτές, καὶ κόκκινες ἀπὸ τὴν φωτιά). Καὶ στὰ σκυλιὰ μὲ πετάξανε. Αὐτὰ ὅλα τὰ πέρασα χωρὶς μητέρα, χωρὶς πατέρα,*

χωρὶς ἀδελφή, χωρὶς ἀδελφόν, μόνο μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, καὶ γιὰ μία στιγμή μόνον μὲ τὸν Νικόλαον. Ὁ τόπος αὐτὸς ὀνομάζεται Γολγοθᾶς. Θὰ γιατρέψω, θὰ βοηθήσω, θὰ συγχωρήσω, θὰ ἀγαπήσω. Θὰ γίνῃ παγκόσμιον προσκύνημα. Ὅταν θὰ κτίσετε τὸ μοναστήρι μου, νὰ κάνετε κελιὰ γιὰ νὰ δεκαπεντίξῃ ὁ κόσμος». Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἂν καὶ βρισκόμουν μέσα στὸ δωμάτιό μου, ἐπάνω στὸν ἴδιο καναπέ πάντοτε, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Ἅγιος μὲ νάρκωσε, ἔβλεπα ἐν τούτοις μπροστά μου τὸν τόπο τῶν Καρυῶν. Μοῦ φαινόταν ὅτι βρισκόμουν ἐκεῖ κι ἔβλεπα μπροστά μου τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ ὀλοζώντανον, μὲ ὀλόχρυσα ἄμφια, μὲ δύο επιγονάτια, ὑψηλόν, ὠραῖον ἄνδρα, καὶ μοῦ μιλοῦσε προχωρώντας μὲ ἀργὰ βήματα ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ πρὸς ἓνα σημεῖον, πιδὲ κάτω ἀπὸ τὸ Ἁγίασμα. Ἐκεῖ σταμάτησε καὶ δείχνοντάς μου μὲ τὸ χέρι του εἶπε: «Ἐδῶ μ' ἔσφαξαν». Ἡ φωνή του, καὶ οἱ κινήσεις του, εἶναι ἀκόμη μέσα στὸ μυαλό μου.

»**Παρασκευὴ πρωΐ, 15 Δεκεμβρίου.** Σκεπτόμουν: «Αὔριο κατὰ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, τελειώνει ἡ νάρκη μου, θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάρω τὴν πρώτη Κοινωνία. Θὰ λειτουργήσω στὶς Καρυὲς κι ἐκεῖ θὰ κοινωνήσω. Νὰ εἶχα καὶ μία μεγάλη λαμπάδα νὰ ἄναβα ὅταν θὰ πάγω! Ἄραγε θὰ πάη κανεὶς στὴ

Μυτιλήνη σήμερα νὰ παραγγείλωμε νὰ μοῦ τὴν πάρη;». Μόλις ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψη, νὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου στ' αὐτιά μου: «*Ἡ Ἀσπασία τοῦ Μαρκῆ*». Ἐγὼ συνεκινήθην πάρα πολύ, ἀλλὰ ἤμουν μόνη εἰς τὸ δωμάτιο αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ φωνάξω, οὔτε νὰ περπατήσω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω κανέναν. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος!... Ἀκούγω ἀπὸ τὴν αὐλή, τὴν φωνὴ τῆς μητέρας μου ποὺ συζητοῦσε μὲ μία γειτόνισσά μας, τὴν Ἀσπασία τοῦ Μαρκῆ, καὶ τῆς ἔλεγε: «*Στὴ Μυτιλήνη πηγαίνει, Ἀσπασία; Στάσου νὰ σοῦ δώσω νὰ μᾶς πάρης μία μεγάλη λαμπάδα*». Ἡ ἀνακούφισις ποὺ ἔνοιωσα εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ. Νόμιζα ὅτι ξαλάφρωσα ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρος. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μοῦ ξανᾶπε: «*Σήκω στὸ κρεβάτι σου, γονάτισε, ὦρα τῆς προσευχῆς. Διάβασε τὶς παρακλήσεις τῆς Παναγίας, καὶ ὅ,τι ἄλλο ξέρεις*». Πράγματι ἀνασηκώθηκα μὲ κάποια εὐκολία, καὶ γονατιστὴ ἔκανα τὴν προσευχή μου. Πάλι τὸ σῶμα μου ἔπεσε βαρὺ, ἀτονισμένο, πραγματικὰ ναρκωμένο. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μοῦ ξανᾶπε: «*Αὔριο θὰ ῥθῆς νὰ κοινωνήσης, θὰ φορέσης ἀμόλυντα ροῦχα, καὶ τὰ χέρια σου θὰ τὰ κρατήσης ἀμόλυντα*».

»Στὸν ἔσπερινὸν ἀκούγω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: «*Σήκω, ὦρα νὰ ἐτοιμασθῆς διὰ αὔριο*». Ἄνα-

σηκώθηκα, ἔνοιωσα τὸ σῶμα μου ἀνάλαφρο, κατά-
λαβα ὅτι μποροῦσα νὰ περπατήσω. Ἔκανα τὴν ἑτοι-
μασία μου διὰ τὴν Θεία Κοινωνία, καὶ πάλι ξάπλω-
σα στὸ κρεβάτι μου, ὅπου βυθίσθηκα πάλι στὴ νάρ-
κη μου. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μου εἶπε ξαφνικὰ: «Τὰ
χέρια σου θὰ τὰ κρατήσης ψηλά, μέχρι νὰ ῥθῆς νὰ
κοινωνήσης». Σήκωσα τὰ χέρια μου, καὶ τᾶνοιωσα
ἀκίνητα. Ξαφνικὰ ἄρχισαν κάτι πόνοι νὰ βασανί-
ζουν τὸ σῶμα μου, ἀνεξήγητοι πόνοι, ἀλλὰ μὲ τὴν
δύναμη τοῦ Κυρίου ἐπέρασε ἡ νύχτα.

»**Τὸ προῦτ Σάββατο, 16 τοῦ μηνός,** ξύπνησα
ἀνάλαφρη, ἐντελῶς καλά, μ' ὅλες τὶς δυνάμεις μου,
σὰν πρῶτα. Ἐδόξασα τὸν Κύριον καὶ τοὺς Ἁγίους,
ντύθηκα μὲ ὀλοκάθαρα ροῦχα, πῆρα τὴν μεγάλη λα-
μπάδα στὸ χέρι, καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου πήγαμε
στὶς Καρυὲς ὅπου λειτουργοῦσε ὁ πατὴρ Εὐθύμιος.
Ἐκεῖ πῆρα τὴν πρώτη Κοινωνία, καὶ ὑπολείπετο νὰ
κοινωνοῦσα 2 ἀκόμη φορές, μέχρι τὰ Χριστούγεννα,
ὅπως μὲ εἶχε διατάξει ὁ Ἅγιος Ραφαήλ.

»Αὐτὴ ἡ ἡμέρα πέρασε ἡσυχῆ. Αἰσθανόμουν
πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν
διαταγὴν τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ δὲν θέλησα νὰ φάγω τί-
ποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀντίδωρον. Ἄλλ' οὔτε καὶ
αἰσθανόμουν τὴν ἐπιθυμία νὰ φάγω. Νόμιζα ὅτι
ἤμουν χορτάτη, ἐνῶ οἱ δικοί μου μὲ κοιτοῦσαν

ἔκπληκτοι, καὶ σταυροκοπιόταν, γιὰτὶ ἤξεραν ὅτι ἡμουν τελείως νηστική.

»**Κυριακὴ 17** τοῦ μηνός. Πέρασε ἡσυχῆ. **Δευτέρα, Ἑβδομάς τῶν Χριστουγέννων.** Σηκώθηκα μὲ χαρὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, κι ἐτοιμάσθηκα νὰ κατεβῶ στὴ Μυτιλήνη, νὰ κάνω πρόβα ἓνα καινούργιο παλτὸ ποὺ ἔραβα.

»Μόλις πῆγα νὰ βγῶ, εἶδα ὅτι ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε. Ὅσο κι ἂν προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἀνοίξω, ἦταν ἀδύνατον. Κατάλαβα τότε ὅτι ἦταν κάποιο θαῦμα τοῦ Ἁγίου κι ἀνέβηκα νὰ θυμιάσω στὰ εἰκονίσματα, καὶ νὰ προσευχηθῶ. Τὴν ὥρα πού προσευχόμουν, ἀκούγω τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: *«Πήγαινε στὴ Μυτιλήνη, πάρε ἓνα ξύλινο σταυρουδάκι, καὶ μία μαύρη κορδέλλα. Διὰ μίαν ὥρα μόνον, μὴν ἀργήσης».*

»Κατέβηκα συγκινημένη, ἡ πόρτα ἄνοιξε ὅπως πάντα μὲ εὐκολία, πῆγα στὴ Μυτιλήνη, ἀγόρασα τὸ σταυρουδάκι μὲ τὴν κορδέλλα, κι ἐπέστρεψα γρήγορα στὸ σπίτι. Ἐκανα καὶ τὴν πρόβα μου, χωρὶς καμμία χαρὰ, καὶ χωρὶς νὰ θελήσω νὰ κοιτάξω οὔτε στὸν καθρέφτη, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς μοδίστρας μου, ἡ ὁποία γνῶριζε πόσο πρόσεχα τὰ φορέματά μου νὰ εἶναι καλοραμμένα καὶ κομπὰ ἄλλοτε. Ἐγὼ δὲν τῆς ἔδωσα καμμίαν ἐξήγηση διὰ τὴν τωρινὴν μου στάση, ἀλλὰ ἔνοιωθα ὅτι ἄλλος ἄνθρωπος εἶχα γίνει.

Τὰ λουῖσα καὶ τὰ στολίδια ποὺ λάτρευα ἄλλοτε, τώρα μοῦ προξενοῦσαν ἀηδία.

»Ὅταν ἦλθα στὸ σπίτι μου, κάρφωσα τὸ σταυρουδάκι μὲ μία παραμάνα ὡς φυλακτὸ ἐπάνω μου, κι ἐπῆγα κατευθεῖαν νὰ προσευχηθῶ. «Ἄγιε Ραφαήλ», εἶπα μὲ βουρκωμένα μάτια, «ἔγινε τὸ θέλημά σου». Μὰ ἀμέσως στ' αὐτιά μου ἀκούγεται ἡ φωνὴ του νὰ ἀπαντᾷ: «Ὁχι μὲ τὴν παραμάνα, μὲ τὴν κορδέλλα στὸν λαιμόν σου θὰ τὸ κρεμάσης». Διέκοψα τὴν προσευχή μου, κλαίγοντας συνεχῶς ἀπὸ τὴν συγκίνηση καὶ χαρὰ. «Ἐγὼ ἡ ἀνάξια —σκεπτόμουν— ν' ἀκούγω τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου!» καὶ ἔνοιωθα ἀφάνταστη χαρὰ καὶ συγκίνηση διὰ τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ δῶρον τοῦ Κυρίου. Πέρασα τὸ σταυρουδάκι στὴν μαύρη κορδέλλα, τὸ ἐκρέμασα στὸ στήθος μου, γονάτισα πάλι μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι, συνεχίζοντας τὴν προσευχήν μου.

»Πόσῃν ὥρᾳ ἔμεινα ἐκεῖ, δὲν θυμοῦμαι νὰ πῶ. Βρισκόμουν πλέον εἰς ἔκστασιν, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ μοῦ εἶπε: «Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον δῶρον σου. Θὰ τὸ φορᾷς νὰ πηγαίνης ὅπου θέλεις χωρὶς νὰ φοβᾷσαι κανέναν. Μὲ τὸν Παναγιώτη θὰ ζήσετε σὰν ἀδελφια. Ὁ Ἀποστόλης παραμέλησε τὸ γράμμα σου. Δὲν πειράζει, θὰ τὸ διαβάσῃ στὴν ἐφημερίδα καὶ θὰ στείλῃ πρῶτος τὸν ὀβολόν του γιὰ τὸ

κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ μου. Πῆς στὸν Παναγιώτη νὰ πάγη στὸν Καψιμάλλη καὶ νὰ τοῦ πῆ νὰ δώση τὰ δένδρα ἀθορύβως, καὶ τὸν ὀβολόν του γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ ἄλλοιῶς θὰ χαθῆ. Πῆς στὴν Μυρσίνη Μουράτου νὰ πῆ στὸν Κώστα Βοστάνη εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς του νὰ δώση τὸν ὀβολόν του διὰ τὸ κτίσιμον τοῦ Μοναστηριοῦ μου. Πῆς στὴν Ροδοθέα τοῦ Κουσουνιᾶ, αὐτὸ ποὺ ἔκανε διὰ τὴν Ἁγία Βαρβάρα, νὰ τὸ κἀνῆ καὶ γιὰ τὸ Μοναστήρι μου, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι στὸ σπίτι της». (Ἡ Ροδοθέα Κουσουνιᾶ, ὅπως πληροφορηθήκαμε μετὰ, εἶχε κάνει μυστικὸν ἔρανον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κι ἔκανε τὴν ὠραιότατη μαρμάρινη σκάλα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ὅσο γιὰ τὸν Καψιμάλλην, εἶναι ἓνας πλουσιώτατος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπει νὰ περάσῃ ὁ δρόμος τοῦ Μοναστηριοῦ ποὺ ἔχάραξε ὁ μηχανικὸς μέσα ἀπὸ τὸ κτῆμα του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ βγάλουν 5 δέντρα, διὰ τὰ ὁποῖα ζητεῖ παράλογον ἀποζημίωσιν).

»Ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἐξακολουθεῖ: «Πῆς εἰς τὴν Χρυσομάλλη Βουρνάζου νὰ δώση τὸν ὀβολόν της διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ μου εἰς μνήμην τοῦ παιδιοῦ της. Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της βρίσκεται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτὰ ποὺ σοῦ λέγω θὰ γραφοῦν εἰς ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ σταλοῦν εἰς

τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, καὶ θὰ στείλουν τὸν ὀβολόν τους διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ μου. Θὰ κηρυχθοῦν καὶ εἰς ὅλες τὶς ἐκκλησίες. Πὲς εἰς τὸν πάτερ Κωνσταντῖνον, αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω νὰ τὰ πῆ στὸν Μητροπολίτην, καὶ ὁ Μητροπολίτης ξέρει πῶς θὰ τὰ συντάξῃ. Κι ἐσύ, πήγαινε στὸν Μητροπολίτην πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, καὶ πὲς αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω. Τὰ λόγια μου θὰ ἐκτελεσθοῦν κατὰ γράμμα». Σταμάτησε ἡ φωνή, κι ἐγὼ γονατιστὴ ἀκόμη, ἔμεινα βυθισμένη στὴν ἔκστασιν εἰς τὴν ὁποίαν βρισκόμην.

»Ὅταν σηκώθηκα ἔνοιωθα μεγάλη διαύγεια στὸ μυαλό μου καὶ θυμόμουν ἀκριβέστατα τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου. Ὅταν ἦλθε ὁ Παναγιώτης καὶ ἡ ἀδελφή μου, τοὺς τὰ διηγήθηκα λεπτομερῶς, κι οἱ τρεῖς μαζί κλάψαμε ὥραν πολλὴ ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Τὸ βράδυ εἶπα στὴ μητέρα μου καὶ στὴν ἀδελφή μου: «Ἀπόψε πρέπει νὰ κάνουμε μεγάλη προσευχή». Ἡ ἀδελφή μου μάλιστα μοῦ εἶπε: «Ἄς τᾶκουγα κι ἐγὼ Αἰκατερίνη τὴν ὥρα ποῦ σοῦ μιᾶ ὁ Ἅγιος!».

»Ἀνεβήκαμε ἐπάνω, ἐκάναμε τὴν προσευχήν μας καὶ κατεβαίναμε τὴν σκάλα ἀκόμη, ὅπου νὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ: «Γυρῖστε πίσω, ψάλλετε τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας. Αὐτὸ σοῦ τὸ ἔδωσα γιατί τὸ ζήτησε ἡ ἀδελφή σου».

»Σὰν χαμένες ἀπὸ τὴν συγκίνηση γυρίσαμε πίσω, ψάλλαμε τοὺς χαιρετισμούς, κι ἐγὼ ἀπορροφημένη στὴν προσευχή μου ἀκούγω πάλι τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου: «Πάρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ Ἅγίασμα, ράντισε τὴν μητέρα σου, τὴν ἀδελφήν σου, τὸ σπίτι σου, ὅ,τι ἔχεις δικό σου. Ἀπόψε χαρὰ Κυρίου στὸ σπίτι σου». Ἐγὼ πάντοτε μὲ τὴν σκέψιν σ' ἐκείνον, πῆρα ἀμίλητη τὸ Ἅγίασμα καὶ ἄρχισα νὰ ραντίζω τὸ σπίτι μου. Ὅταν βγῆκα νὰ ραντίσω καὶ στὴν βεράντα, ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου μοῦ λέει: «Τὰ 7 παλληκάρια ποὺ εἶδες εἴμαστε ἡμεῖς». (Ἐννοοῦσε τοὺς λοιποὺς ποὺ μαρτύρησαν μαζί του).

»Μετ' ὀλίγον ἦλθε ὁ ἄνδρας μου, καὶ μὲ ρώτησε ἔκπληκτος: «Πῶς ἔχεις ὅλο τὸ σπίτι ἀνοικτὸ καὶ φωτισμένο;». Τοῦ λέγω: «Ἀπόψε χαρὰ Κυρίου στὸ σπίτι μας», κι ἐρράντισα κι ἐκείνον.

»Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ φαναράκι ποὺ εἶχα μέσα τὸ κανδηλάκι τῶν Ἁγίων, ἄρχισε νὰ τρέχη νερὸ ἀπὸ τὸ τζάμι του. Ὅχι οἱ συνηθισμένες σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ προξενεῖ ὁ ἀτμὸς ἀπὸ τὴν ζεστασιά, ἀλλὰ ξεχείλιζε ἀπὸ νερό. Τὸ βλέπουμε ὅλοι ἔκπληκτοι, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ Κωνσταντῖνος, χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ δώσωμε ἐξήγηση εἰς τὸ περίεργον αὐτὸ φαινόμενο. Τὸ σκουπίζαμε μὲ βαμβάκι, καὶ πάλι γέμιζε νερό.

»**Τρίτη πρωΐ.** Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς μου ἀκού-

γω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: «*Σήμερα εἶσαι νύμφη Κυρίου. Τὸ δεύτερο δῶρον σου, ὡς μητέρα, ὄχι ὡς καλογοριά. Ξέρεις τί θὰ πῆ νύμφη Κυρίου; Θὰ πῆ καὶ μία καλὴ χριστιανή, ποὺ ν' ἀγαπᾷ τοὺς συνανθρώπους της, νὰ βοηθᾷ τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ εἶναι ταπεινὴ σφόδρα*».

»**Τρίτη βράδυ.** Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἡ ἀδελφὴ μου εἶπε: «*Τί περίεργο, αὐτὸ τὸ κανδήλι, νὰ τρέχη νερό!...*». Τῆς λέγω: «*Θαῦμα θὰ εἶναι*». Δὲν πρόλαβα καλὰ νὰ τελειώσω τὰ λόγια μου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου λέγει: «*Μὴν ὀλιγοπιστῆτε (τρεῖς φορές). Αὐτὰ εἶναι τὰ δάκρυά μου κατὰ τὸ μαρτύριόν μου*».

»**Τετάρτη ξημέρωμα.** Στὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα καθὼς ἤμουν βυθισμένη, χωρὶς νὰ κοιμᾶμαι, ἀκούγω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαὴλ νὰ λέη: «*Τί προσευχὴ θὰ λές; Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ὁ Θεός, Παναγία Τριάς, Δόξα Πατρί, Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου, Σταυρὸς ὁ φύλαξ. Πιστεύω καὶ Πάτερ ἡμῶν, καὶ ὅ,τι ἄλλο ξέρεις*».

»Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὡς τὸ προῖ. Καθὼς ἤμουν μόνον βυθισμένη, σὰν τὶς ἡμέρες σχεδὸν τῆς νάρκης, βλέπω τὸν Ἅγιο Ραφαὴλ (κατὰ τὸ ξημέρωμα) στολισμένον μὲ χρυσὰ ἄμφια, νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του μία κούπα ποὺ εἶχα στὸ ντουλά-

πι μου, σὰν νὰ ἔκανε ἀγιασμόν. Τότε ἐγὼ ἄρχισα νὰ ψάλλω «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου», σὰν κάποια δύναμις νὰ μ' ἔβαζε νὰ τὸ ψάλλω. Μετά, πάντα βυθισμένη, ψιθύρισα: «Ἄγιε Ραφαήλ, νὰ κάνω κι ἓνα εὐχέλαιον;». Ἀκούγω νὰ ἀπαντᾷ: «Καὶ ρωτᾷς; Σ' αὐτὴν τὴν κούπα θὰ κάνετε ἀγιασμόν, θὰ τὴν βάλῃς ἔξω στὸ τραπεζάκι σου, κι ὅποιος ἔρχεται διὰ πρώτην φορά, θὰ ραντίζεται, θὰ φιλᾷ τὴν εἰκόνα μου, θὰ φιλᾷ τὸ σταυρουδάκι σου, καὶ θὰ δίνῃ τὸν ὀβολόν του διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ μου, ὅ,τι δύναται. Κι ἐσὺ θὰ γράφῃς μὲ τὴν ἡμερομηνία ὅ,τι προσφέρει ὁ κάθε χριστιανός, καὶ θὰ τὰ φέρῃς ὁπότεν θὰ κτίζεται τὸ Μοναστήρι μου. Ἡ ὑπόθεσις μακροχρόνια. Ἦλθα σὲ σένα, γιατί εἶσαι εὐπόρη, κι ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸ πιστέψῃ, καὶ θὰ δώσῃ πρόθυμα τὸν ὀβολόν του γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ».

»Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ πρωῖ, φωνάξαμε τὸν πατέρα Κωνσταντῖνον, καὶ ἔκανε ἀγιασμόν εἰς τὴν ἰδίαν κούπα ποὺ ὀραματίσθηκα νὰ τὸν κάνῃ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ.

»**Τετάρτη** ἀπόγευμα 3 ἡ ὥρα. Ἐνῶ καθόμουν στὸν καναπέ, ἀκούγω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λήῃ: «Εἰς ὀλίγην νάρκην ὥσπου νάρθῃ ὁ πάτερ Κωνσταντῖνος». Ἐγείρα στὸν καναπέ, καὶ βυθίσθηκα. Μέσα στὸν βυθισμόν μου, βλέπω τὸν Ἅγιον Ραφαήλ νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του ἓνα λευκό, λαμπερὸ στεφάνι, καὶ

νὰ τὸ θέτη στὸ κεφάλι μου, λέγοντας: «*Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτον δῶρον σου. Τὸ φωτοστέφανον ὡς μητέρα, ὄχι ὡς καλογοριά. Ξέρεις τί εἶναι τὸ φωτοστέφανον αὐτό; Τὸ μανδῆλι ποὺ θὰ δέσης στὸ κεφάλι σου. Ὁ πάτερ Κωνσταντῖνος ἔρχεται, ἐτοιμάσου*». Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ὄραμα χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου, κι ἐγὼ αἰσθανόμενον ἀκόμη τὸν ἑαυτόν μου βυθισμένον, ναρκωμένον πραγματικά. Ἀδύνατον νὰ σηκωθῶ. Σιγὰ-σιγὰ συνῆλθα, σηκώθηκα, καὶ στὰς 5 1/2 ἡ ὥρα ἦλθε ὁ πατὴρ Κωνσταντῖνος καὶ ἔκανε εὐχέλαιον. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ εὐχελαίου, παρουσιάσθηκε ἓνα λαμπερὸ φῶς, τὸ ὁποῖον εἶδε καὶ ὁ ἱερεὺς, καθὼς καὶ ἡ θεία μου ποὺ ἦταν εἰς τὸ δωμάτιον.

»**Πέμπτη** ξημέρωμα. Βρισκόμουν στὸ κρεββάτι, ὅταν ἄκουσα τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: «*Πῆς στὸν πάτερ Κωνσταντῖνον: Ἐδέχθηκε μὲ χαρὰ τὰ λόγια μου, γι' αὐτὸ θὰ ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ*». Τὸ πρῶνί πῆγα στὴν ἐκκλησία, πῆρα τὴν δευτέρα Κοινωνία, καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου. Ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι, καθὼς ὁ δρόμος εἶναι πολὺ περαστικός, συνήντησα πολλὰς γυναῖκες ποὺ ἔφευγαν γιὰ τὶς ἐλῆξ. Ἀφοῦ φίλησαν τὸ σταυρουδάκι ὅλες εἶπαν: «*Μία ὠραία μυρωδιὰ ἔρχεται, Αἰκατερίνη*». Ὁ σύζυγός μου τὴν ἀπέδωσε στὸ λιβάνι. Μόλις ὅμως μπῆκα στὸ σπίτι μου, ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου σιγανὴ μὰ ὀλοκάθαρη ἦρθε

στ' αὐτιά μου: «Πῆς στὸν Παναγιώτη ὅτι ἡ μυρωδιά εἶναι δική μου». Μετ' ὀλίγον ἀνέβηκα νὰ θυμιάσω στὸ εἰκονοστάσι, καὶ νὰ προσευχηθῶ.

Ἡ προσευχὴ εἶχε γίνῃ πιὰ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου, τὸ πᾶν γιὰ μένα. Μόνον ὅταν γονάτιζα μπροστὰ στὶς εἰκόνες κι ἄφηνα τὴν σκέψιν μου νὰ προσηλωθῇ ὀλόκληρη στὸν Θεόν, στὴν Παναγία καὶ στοὺς Ἁγίους, ἔνοιωθα τὸν ἑαυτόν μου ἀπέραντα εὐτυχισμένον, ἔνοιωθα πὼς ζοῦσα, καὶ πὼς ἡ ζωὴ ἔχει ἀξία καὶ νόημα μόνον ὅταν κανεῖς ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, τὸν δρόμον ποὺ χαρίζει τὴν ἀληθινὴν χαρὰ. Κι ἔνοιωθα εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη πρὸς τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ ποὺ τόσο θαυματουργικῶς μ' ἔφερε σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, ποὺ μόνον ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν νοιώθουν τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά του. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐνῶ ἡ σκέψις μου ὀλόκληρη εἶχε ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὴν προσευχή, ἄκουσα τὴν φωνὴν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου νὰ μοῦ λέη: «Ντῦσε τὸ σπίτι σου, θάρθη πολὺς κόσμος. Θὰ σοῦ ἔρχονται γράμματα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, θὰ στείλουν τὸν ὀβολόν τους γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ μου. Ὅταν θὰ κτίζεται τὸ Μοναστήρι, ἐσὺ θὰ μαγειρεύης συσσίτιο γιὰ τοὺς ξένους».

»**Παρασκευὴ πρωῒ.** Ἐνῶ βρισκόμουν ἀκόμη στὸ κρεβάτι μισοβυθισμένη, ἀκούγω τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγί-

ου νὰ λέη: «Αἰκατερίνη, ἔβαλες τὸ μανδῆλι στὸ κεφάλι, τὶ φόρεμα θὰ φορέσης; Ὁ πάτερ Κωνσταντῖνος θὰ σὲ ὀδηγήσῃ. Τὰ χρώματα ποὺ θὰ φορᾶς θὰ εἶναι μαῦρο, γκρι, καφέ καὶ θαλασσί». Πράγματι ὁ πατήρ Κωνσταντῖνος μοῦ ὑπέδειξε νὰ φορέσω τὸ φόρεμα τῆς Μοναχῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ προσέξαμε ὅλοι ὅτι τὸ νερὸ ποὺ ἄλλοτε ἔτρεχε κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον ἀπὸ τὸ φαναράκι ποὺ εἶχα τὸ κανδῆλι, εἶχε παύσει ἐντελῶς νὰ τρέχη. Στὴν πρωῒνῃ προσευχή μου τὴν ἴδια ἡμέρα, ἔψαλα γονατιστὴ τὶς προσευχῆς ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἅγιος καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤξερα. Ἀπεροφήθηκα πάλι στὴν προσευχή, ἦλθα εἰς ἔκστασιν.

»Ξαφνικὰ ἀκούγω πάλι τὴν γνώριμή μου φωνή, τὴν φωνὴν τοῦ λατρευτοῦ μου Ἁγίου νὰ λέη: «Σήμερα τὰ δικά μου δάκρυα ἐτελείωσαν, γιατί ἀρχίζει ἡμέρα χαρᾶς, ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Τώρα θὰ κλάψῃς ἐσύ, θὰ πονέσης, θὰ ιδρώσης, θὰ κουρασθῆς... Κλάψε, κλάψε, κλάψε, γιατί ἀποχωρίζεσαι ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου, ἀπὸ τὴν μητέρα σου, τ' ἀδέλφια σου, ἀπ' ὅλα... Στὴν προσευχήν σου θὰ λές: Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδῃς κ.λπ.... Φόρεσε τὰ ἀμόλυντά σου ροῦχα καὶ τ' ἄλλα νὰ τὰ μοιράσης στοὺς πτωχοὺς». Μοῦ ἦλθε μία συγκίνησης ἀφάνταστη, ἄρχισα νὰ κλαίω συνέχεια ὅσο ποτὲ δὲν εἶχα κλάψει, ἔνοιωσα νὰ πονῶ σὰν νᾶβγαι-

νε ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἔξακολουθοῦσε: *«Ταπείνωσις σφόδρα, Αἰκατερίνη. Προσέξατε χριστιανοί, μὴν μείνετε ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Φυλάξου ἀπὸ πονηροὺς καὶ κακοὺς ἀνθρώπους».*

»Ὁ Ἅγιος μιλοῦσε κι ἐγὼ σπάρραζα ἀπὸ τὸ κλάμα. Νόμιζα πὼς βρισκόμουν στὴν τελευταία μου στιγμή. Ἀφοῦ ἔκλαψα, ἔκλαψα, πάρα πολλὴν ὥρα, αἰσθάνθηκα μίαν ἀνακούφισιν, μίαν πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ἡ ὁποία δὲν περιγράφεται. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐν τῇ ἐκστάσει μου, ὄραματίσθηκα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς θείας Μεταμορφώσεως, κι ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ ἄλλους κόσμους μοῦ εἶπε: *«Πέσε μπρούμυτα σὰν τοὺς μαθητάς μου, αὔριο ἔρχεσαι πρὸς με».* Τὴν ἰδίαν ἡμέρα μοῦ ἐτοίμασαν τὸ φόρεμα τῆς Μοναχῆς ποὺ μοῦ ὑπέδειξε ὁ πατὴρ Κωνσταντῖνος.

»**Σάββατο πρωί.** Ξύπνησα ἀπὸ μία λάμψη κι ἀκούω τὴν φωνὴ τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: *«Μὴν ἐγγίσης τὰ παλιά σου ροῦχα».* Ἐγύρισα τότε κι εἶδα στὴν ντουλάπα μου τὰ ὠραῖα μοντέρνα φορέματά μου, τὰ λαμπρὰ μου κοσμήματα, καὶ δὲν αἰσθάνθηκα καμμία λύπη ποὺ θὰ τὰ ἐγκατέλειπα. Ἄλλὰ ταλάνισα τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὴν πλάνην εἰς τὴν ὁποίαν βρισκόμουν πρῶτα. Ντύθηκα μὲ χαρὰ τὸ σεμνὸ μου φόρεμα καὶ πῆγα νὰ κοινωνήσω τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Ήταν ἡ τρίτη Κοινωνία καθὼς μοῦ εἶχε πεῖ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ. Μετὰ τὴν λειτουργία πῆγα μαζὶ μὲ τον Παναγιώτη εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ διηγήθηκα εἰς τὸν Σεβασμιώτατον τὰ ὅσα συνέβαιναν.

»Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴν πολλοὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἦλθαν στὸ σπίτι μου, καὶ ἄκουσαν μὲ συγκίνηση τὸ ὅτι μὲ ἀξίωσε νὰ ἰδῶ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ, καὶ δίνουν τὸν ὀβολόν τους διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἐπίσης πολλὰς ἐπιστολὰς λαμβάνω ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, Ἀμερικὴ, Αὐστραλία, Καναδᾶ. Ὅλοι ζητοῦν λεπτομέρειες διὰ τὸν Ἅγιον Ραφαήλ καὶ λένε πὼς θὰ στείλουν χρήματα διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Μοναστηριοῦ. Τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου ἐπαληθεύονται. Τὸ φῶς πολλὰς φορὲς φαίνεται εἰς τὸ δωμάτιον ποὺ ἔχω τὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων, καὶ τόχουν ἰδεῖ πάρα πολλὰ ἄτομα. Καὶ πολλοὶ ποὺ ἀμφέβαλλον πίστεψαν. Ἐξεπλάγησαν οἱ ἄπιστοι βλέποντας τὴν νέαν μου ζωὴν, καὶ σὰν τοὺς Ἑβραίους ἀπεστομώθησαν, βλέποντας νὰ χαίρω ἄκρας ὑγείας, διότι ἀρχικῶς εἶχαν τὴν γνώμη ὅτι ἡμουν ἄρρωστη καὶ νευρασθενὴς κι ἔλεγα αὐτὰ τὰ λόγια.

»Δώδεκα ἡμέρας ἔμεινα θεονήστικη μόνον μὲ τὸ ἀντίδωρο, καὶ οὔτε πεῖνα αἰσθάνθηκα, οὔτε κατὰπτωση. Ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων ὁ Ἅγιος μοῦ ἐπέτρεψε νὰ φάγω ὀλίγον. Ἀπὸ τότε ἄρχισα τὴν κα-

νονικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ μου, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν νέαν μου ζωὴν.

»Λησιμόνησα νὰ γράψω ὅτι ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ βρισκόμουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσηλωμένη εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἄκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου νὰ λέη: «*Αἰκατερίνη, δέχθηκες μὲ χαρὰ τὰ δῶρα μου, ὅ,τι ζητήσης θὰ σοῦ τὸ δώσω. Τὰ παιδιὰ σου θὰ τὰ φέρω κοντὰ σου*». (Οἱ δύο γυιοὶ μου βρίσκονται ὁ ἕνας εἰς τὸ Γιοχάνεσμπουργκ καὶ ὁ ἄλλος στρατιώτης).

»Ἡ ἐπικοινωνία μου μὲ τὸν Ἅγιο Ραφαὴλ ἐξακολουθεῖ, ὄχι ὅμως τόσο συχνὴ ὅπως τὰς 12 ἡμέρας τοῦ καθαροῦ μου. Αἰσθάνομαι πολλὰς φορὰς πάντως τὴν παρουσίαν του εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου προσεύχομαι, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν του νὰ μὲ καθοδηγῇ. Εἶμαι ἀποφασισμένη ν' ἀφιερῶσω ὀλόκληρην τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ανακούφισιν τῶν δυστυχισμένων, καὶ νὰ βαδίσω μὲ χαρὰ καὶ αὐταπάρνησιν τὸν δρόμον ποὺ ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ μοῦ ἐχάραξε.

»Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος ἐν μέσῳ τοῦ Παναγιώτου καὶ τῆς Αἰκατερίνης Λύτρα εἰς τὴν οἰκίαν τους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἴδου λοιπὸν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη Λύτρα, μὲ τὴν θαυματουργὸν ἐνέργειαν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ραφαήλ, ἀπέβαλε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς ματαιότητος καὶ ἐνεδύθη τὸν νέον ἄνθρωπον ποὺ φωτίζεται εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Πρίν, ἔξει προσκολλημένη εἰς τὰς τέρψεις καὶ τὰς ἡδονὰς τούτου τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου, καὶ ἤκουε μὲν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου μὲ τ' αὐτιά της, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐνοιωθε ἡ ψυχὴ της. Τώρα ὁμως αὐτὰ τὰ λόγια ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της, καὶ ἔγιναν δι' αὐτὴν πηγὴ ζωῆς. Τώρα ἐνοιωσε ἀληθινὰ τὰ παρακάτω λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ λέγουν: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον εἶν κερδίση τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. η', 36).

Τώρα αισθάνεται ἀληθινὰ πόσον ψεύτικη εἶναι ἡ εὐτυχία τούτου τοῦ κόσμου καὶ πόσον ἀπατηλὸς εἶναι οἱ χαρὲς του, τὰ πλούτη του, καὶ ὅλα του. Τώρα ἐκατάλαβε πραγματικὰ τὴν ἔννοιαν ποὺ ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε:

«Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῶ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῶ, ὃν εὐρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ πάντα ὅσα ἔχει πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον. Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας, ὃς εὐρὼν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν» (Ματθ. ιγ', 44).

Ἡ καλότυχη Αἰκατερίνη ἕως τώρα ἦτο ὡσὰν ἓνας ἔμπορος ποὺ ἐζητοῦσε νὰ κερδίσει ψεύτικα κέρδη, δηλαδὴ τὴν καλοπέρασιν τούτου τοῦ ἄστατου κόσμου, καὶ ἔξαφνα, τὴν ἠλέησεν ὁ Κύριος, καὶ ἔστειλε τὸν Ἅγιόν Του νὰ τὴν ὀδηγήσει ὥστε νὰ εὔρει τὸν καλὸν μαργαρίτην, δηλαδὴ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της, καὶ ἔτρεξε γρήγορα καὶ ἐπώλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της, μὲ ἄλλα λόγια τὰ περιεφρόνησε, διὰ νὰ ἀφοσιωθεῖ εἰς τὸν Θεόν, ποὺ ἡ γνῶσις Του εἶναι ὁ καλὸς μαργαρίτης.

Τώρα πλέον μπαίνουν βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν της οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ λέγει:

«Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτὸν» (Κολοσσ. γ', 9).

«Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοῦς ὑμῶν καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφεσ. δ', 22-24).

Φώτης Κόντογλου

